

Prædiken i Maribo Domkirke, 2. påskedag 2019

Lad os rejse os og høre dette hellige evangelium, som evangelisten Lukas skriver:

Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus;

de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem.

Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?«

De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede:

»Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?«

»Hvad da?« spurgte han.

De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham.

Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel.

Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete.

Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever.

Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.«

Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?«

Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne.

De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre.

Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem.

Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.

Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem.

*De sagde til hinanden:
»Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?«*

*Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde:
»Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.«*

*Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.
Amen*

Luk 24,13-35

Så er vi nået til den sidste helligdag i påsken.

Vi har været det hele igennem i kirken: Skærtorsdag, hvor Jesus blev forrådt. Langfredag, hvor han blev korsfæstet. Lørdag, hvor Jesus er blevet gravlagt, og hvor butikkerne heldigvis igen har åbent, så vi kan nå at få købt ind til påskefrokosten.

Påskesøndag med den tomme grav og opstandelsen.

Så hvad er det så egentlig, vi skal med anden påskedag.

Nogle steder kan det knibe med kirkegangen anden påskedag. Der har jo været helligdage nok, når vi når her til mandag, den sidste dag i påskeferien.

Ofte er der også et dejligt forårsvejr, båden skal i vandet, haven trænger til en omgang, og familien skal jo også passes.

Så hvad er det egentlig, vi skal komme i kirken for at høre anden påskedag? Nu er han jo både udleveret, død og opstået igen. Det blev fejret med prompt og pragt, og diverse festgudstjenester i landets kirker i går.

Hvorfor så fejre anden påskedag? Hvorfor er det overhovedet en helligdag?

Kunne man ikke bare aflyse
gudstjenesten denne dag
og holde en helt almindelig, verdslig
fridag?

Tanken er fristende, men hvad er det nu
lige, teksten om Emmaus-vandringen,
fortæller os, som vi ikke allerede har
hørt de andre dage?

De andre påskedage hører vi om,
hvad der sker med Jesus.
Han er, om jeg så må sige,
hovedpersonen.

Men det er anderledes i dag.
Der sker som sådan ikke noget
afgørende med Jesus,
men der sker noget afgørende for hans
efterfølgere:
"Deres øjne åbnedes," hedder det.

Det er os, der er hovedpersonen i
dagens evangeliefortælling!
Og det kræver nok en nærmere
forklaring!

Vi kalder os kristne. Vi kommer i
kirken – en gang imellem i hvert fald,
måske til barkedåb, bryllup og
begravelse, måske også til de store
højtider som fx påsken.

Vi kommer til gudstjenesten, synger
"Krist stod op af døde,"
og hører præsten i nadveren sige: "du
som selv er til stede blandt os med al
din kærligheds rigdom".

Vi går hjem efter kirke, efter at have
hørt om disciplenes vandring til
Emmaus, hvor de møder den opstandne
Kristus, og måske tænker vi på, om der
er styr på maden, som vi skal hjem og
have til frokost.

Vi kigger os ikke omkring efter den
opstandne. Vi forventer ikke at møde
ham.

Journalisten Charlotte Rørth har
skrevet om sit møde med ham, som hun
heller ikke hun forventede at møde.
Vi har været i kirke, har hørt om ham,
men vi forventer ikke at møde ham.
Måske diskuteres, hvad præsten sagde.

Disciplene gik også og diskuterede.
Ikke hvad præsten sagde,
men hvad de havde oplevet igennem de
sidste dage.

De gik med bøjede hoveder,
og de så sig ikke omkring efter ham.
De forventede ikke at møde ham.
Måske snakkede de også om, hvad de
skulle spise.

Jesus kom til disciplene og slog følge
med dem, de så en fremmed, men de så
ikke hám.

De mødte én, men de så ikke hám.
De hørte den fremmede udlægge
teksterne for dem, men de genkendte
hám ikke.

Deres hjerter brændte, mens han talte,
men de erkendte ikke, at det var hám.

”For *deres øjne holdtes til*, så de ikke genkendte ham,” som der står i teksten.

Jesus gjorde noget. Han kom til dem, mødte dem midt i deres liv, slog følge med dem, talte til dem og udlagde teksten for dem, uden at de kunne se, at det var hám.

Først da disciplene *selv gør* noget, begyndte der at sker noget. *De inviterede den fremmede inden for*.

Ikke fordi de gerne ville høre mere, ikke fordi han skulle berige dem i deres sorg, ikke fordi han skulle gøre noget for dem.
Men fordi de gerne ville gøre noget for ham.

Det var blevet sent, så det ville være bedst for den fremmede at være et sted for natten.
Derfor inviterede de ham inden for og til at spise med. Ikke for egen vindings skyld, men for hans egen skyld.
Først dér begyndte der at ske noget!
Den fremmede tog brødet, takkede og brød det – og deres øjne åbnedes, så de genkendte ham.

I mange kirker rundt om i landet ligesom også her i Maribo Domkirke, har man inviteret fremmede inden for til at spise sammen. Man medbringer en ret hver fra sit eget land.
Man brækker brødet, drikker vin og spiser sammen.

Måltidsfællesskabet har altid samlet mennesker på tværs kulturer og grænser.

I en kirke havde man også livsfortællinger, hvor alle deltagerne skulle fortælle deres livshistorie. Det var meget gribende at høre de forskellige livshistorier, og inden aftenen var omme, var der lavet nye aftaler på kryds og tværs om hjælp til havearbejde, reparation af cykler og børnepasning. Deltagernes øjne åbnes, så de pludselig ikke længere så en fremmed, men et medmenneske som dem selv.

Det er først i dag, anden påskedag, at disciplene så og genkendte den opstandne!

I teksten står der, at deres øjne åbnedes. Der står ikke, at de åbnede deres øjne.

Og i begyndelsen af teksten står der, at de ikke genkendte ham, fordi deres øjne holdtes til!
Der står ikke, at de selv holdt deres øjne til, eller at de lukkede deres øjne!

Så hvem lukkede og hvem åbnede deres øjne?
Hvem regulerede deres syn?
Hvem andre end Gud selv?

Men var disciplene så helt uden indflydelse på, hvad og hvornår de kunne se og genkende?

Nej!

Deres øjne åbnedes, da de selv gjorde noget – da de inviterede den fremmede inden for.

Først da åbnedes deres øjne, og de genkendte den opstandne.

Det samme gælder også for os i dag. Mon ikke også, det er Gud, der regulerer vores syn, så vores øjne holdes til eller åbnes over for Guds nærvær?

Men heller ikke vi er uden indflydelse på, hvad vi ser i den fremmede. Vores øjne åbnes også, når vi selv gør noget – når vi inviterer den fremmede inden for. Den opstande selv kan vise sig i den fremmede.

Hvis vi ikke inviterer den fremmede inden for, kan han fortsætte ned af vejen.

Jesus kan komme til os i form af den fremmede og slå følge med os, men vi ser kun en fremmed og ikke hám.

Vi kan høre livstydninger og livsfortællinger, der får vores hjerter til at brænde, men vi ser kun en fremmed og ikke hám.

Derfor er anden påskedags budskab af altafgørende vigtighed for os. For i dag er vi hovedpersonerne. For vi er også de disciple, hvis øjne åbnes, når vi inviterer den fremmede inden for.

Vi skal tjene og se efter hám i den fremmede,

for alle steder kan være vejen til Emmaus.

Også vejen hjem fra Maribo Domkirke denne anden påskedag.

Glædelig påske.

Lov og tak og evig være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen

Kirkebøn

Tak Gud for det liv, du har skænket os uforskyldt.
Tak Kristus, for det liv, du har givet for vores skyld.
Tak for den verden vi lever i,
og tak for de mennesker, vi holder af – og for dem, som holder os ud.

Indgyd os mod,
så vi tør invitere dig inden for,
også selvom du møder os i skikkelse af en fremmed.

Åbn vores øjne,
så vi kan se og genkende dig,
når du slår følge med os på vores livs vandring.

Lær os at genkende opstandelsen,
at modtage syndernes forladelse,

og at invitere den fremmede inden for i vore hjerter.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange.

Hos den der er bitter, udmattet og modløs.

Lad den, for hvem døden er nær, mærke din omsorg, dit nærvær og din kærlighed.

Velsign vort land og alle, der opholder sig her,
Dronningen og hele hendes hus,
regeringen, Folketinget og domstolene,
og giv dem og os, at vi alle må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebillede og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
Overalt, hvor der findes krig, fanatisme og angst i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i den,
både her i Maribo og ud over den hele verden.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.

Værn om vores nærmeste, familie og venner,
og alle, som står os nær.

(Og her kan vi hver især i stilhed formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og velsignelse.

Amen